

Jazzsangerinden vandt Melodi Grand Prix'et

Af Anne Østbygaard
redaktion@bryggebladet.dk

»Hele livsfortællingen, tak!«

Ulla Pia kigger vantro på Bryggens udsendte:

– Er du rigtig klog? Startende med hvornår?

– Lad os starte med relationen til Islands Brygge og ellers karrieren og mennesket Ulla Pia. Det hele, siger Bryggebladet.

Ulla Pia, der i dag er 61 år, nikker samtykkende og begynder:

– Jeg er født på Bryggen i Gunløsgade nummer 7. I en toværelses lejlighed. Jeg var et rigtigt arbejderbarn og syntes, at det var alt for stort, da jeg som otteårig skulle flytte rundt om hjørnet til en lejlighed med tre værelser og bad. Jeg syntes, det var væmmeligt langt væk, og det var slut med at være en rod og lege med alle drengene i gården. Men der boede vi.

– Min far døde, da jeg var femten. Min mor levede, til hun blev 86. Hun flyttede til Bryggen, da hun var 19 og blev boende lige til den dag, hvor hun lukkede sine øjne i år 2000. Ingen andre har boet så mange år på matriklen, som hun har.

– Skal vi have det hele med? Ulla Pia afbryder sig selv og ser beslutsomt frem for sig:

– Der er nemlig ikke noget i mit liv, der er hemmeligt. Det man har gjort, har man gjort. Sådan er det. Så må man stå ved det.

Hun skal lige til at springe frem til Melodi Grand Prix'et, men vender tilbage til sin barndom:

– Jeg var enebarn, møgforkælet. Vi var en stor familie, men børnefattig. Så blev jeg forkælet? Yes, det gjorde jeg!

Tog vigtig beslutning som barn

Hele sin barndom var Ulla Pia plaget af astma. Hun fik voldsomme anfald, måtte vaccineres tre gange om ugen og var inde og ude af Dronning Louises Børnehospital flere gange. En enkelt gang måtte hun fire måneder på et astmahjem i Norge. På den måde blev hun alt for tidligt voksen. Men det betød også, at hun lærte, hvor vigtigt det er at leve livet og gribe dets muligheder:

– Jeg gik og tænkte, at hvis jeg bliver voksen, så vil jeg gøre fuldstændigt, som det passer mig. Kun med én begrænsning: Det må ikke gå ud over nogen. Ellers vil jeg skrub-rent-ud-sagt skide på, hvad folk skriver, siger eller tænker, og hvad de gør – jeg er ligeglad, jeg vil gøre, hvad der passer mig.

Som barn ville Ulla Pia være skuespiller, og hun startede på et børneteater som otteårig. Alt det, hun lærte i sin barndoms sceneliv, har hun taget med sig senere. Livet på de skrå brædder kom ikke til at falde hende svært.

Karrieren tager fart

På et tidspunkt søger den berømte kapelmester, Ib Renard, en ny sanger, og valget falder på Ulla Pia. Hun ryger til Sønderborg med den topprofessionelle og meget kendte kapelmester, og hun er ikke et sekund nervøs for at kaste sig ud på dybt vand. Herefter går det over stok og sten med en masse kendte kapelmestre – blandt andre Harry

Felbert, Arne Lamberth og Otto Francker. Hver gang er det lille Ulla Pia mellem alle de dyre drenge:

– Jeg var en totalt ukendt madame, der bare stod der og gjorde det. Men jeg må have gjort det meget godt, ellers var det nok ikke gået så nemt. Men alt det der med amatører, det har jeg aldrig prøvet. Jeg har været meget forkælet, siger hun.

Som omtalt på forsiden vinder Ulla Pia til sin egen store overraskelse det danske Melodi Grand

Nu skal Ulla Pia alting – ud på lastbilerne, lave film, revyer, radio og fjernsyn. Hun prøver det hele – og synes, at hun får alt foræret.

Lider ikke af højrøvsbetændelse

– Jeg har ikke gjort en skid for det. Bare fordi man har været tre minutter i fjernsynet, så er man pludselig det helt store. Det er dybt åndssvagt.

Men noget må hun alligevel

Da Ulla Pia er 18, gifter hun sig. Hun havde indspillet en film og turde ikke andet end at bruge de tjente penge på et bryllup. For tænk, hvis hun aldrig skulle nå at blive gift.

Vielsen foregår i Hans Tausens Kirke, hvid brud og hele baduljen med stor reception på toppen af Royal. Men til festen på Tre Falke besvimer hun af overanstrengelse.

– Der stod jeg med krone og slør og make-up – og havde ikke lukket et øje hele natten, fordi

Otto Leisner er begejstret for Ulla Pia. Når der skal synges duet i fjernsynet, spørger han hende, hvem hun vil have som makker. Det er et uhørt privilegium. På den måde får Ulla Pia også alle mulige andre med på tv-skærmen:

– Jeg var eksempelvis den første, der fik Keld Heick i fjernsynet som sanger. Det har han aldrig glemt mig for, og det er sødt af ham. Du aner ikke, hvor mange jeg har hjulpet, som siden har glemt det. Hvis man var i fjernsynet dengang, så havde man job i de næste fem år, fordi der kun var den ene kanal, forklarer hun.

Synes musikken var hæsleg

Men da Niels Jørgen Kaiser tager over i Danmarks Radio, er det et hårdt slag for popsangerne. Den form for tv-underholdning, som er Ulla Pias speciale, ryger ud i kulden, fordi det ganske enkelt ikke er fint nok. Heldigvis opstår der et nyt fænomen, som hedder Dansktoppen og foregår i radioen. Hvis man ligger i toppen af den, er der igen job de næste fem år.

– Det meste jeg har lavet, synes jeg, er hæsleg. Men jeg gjorde, hvad der blev sagt, for jeg tænkte, at det har jeg ikke forstand på. Min musik er jazz. Jeg sang jazz helt op til Grand Prix'et. Ingen mennesker i kongeriget aner, at jeg var jazz-sanger i fem år. Senere er jeg vendt tilbage til det. Men kun få har hørt det.

– Jeg indspillede i alt 400 titler, og folk kender to. Det er en stor spildprocent, ikke? Flower power og Karina – de andre 398 kan folk ikke huske, siger hun.

At det netop er Flower power, der har overlevet, forstår Ulla Pia ikke:

– Det er den eneste gang, jeg har indspillet et nummer i ét take og uden at have sovet om natten. Jeg var ikke visseren – jeg har aldrig drukket – men jeg havde ikke sovet.

– Jeg kom derud og tænkte, at den er så hæsleg, at den må vi tage med højre hånd på ryggen. En af korpigerne var syg, så jeg sang også kor på den. Den var i skabet første gang, og jeg sagde hej-hej og smuttede med det samme. Det var ikke noget med at krænge sjælen ud, fordi det var et godt nummer. Nej, nej. Det var blot »af sted med den«.

Venskab med Dirch Passer

I julen 1968 møder Ulla Pia impresarioen Henrik Stangerup på en tur til Norge på Oslobåden. Han siger til hende, at han har en julegave til hende, og at hun skal sætte sig ned. Gaven er, at hun skal på turné med Dirch Passer.

– Det er nok den eneste gang, jeg har tænkt: »What?? Hvad skal jeg??« Men det var rigtigt nok: »Ja, Dirch skal på landevejene, og han vil kun have én med – og det er dig« sagde Henrik Stangerup til mig.

Ulla Pia tager på turné med Dirch Passer i ethalvt år:

– Dirch var fantastisk. Ham kunne jeg tale om, herfra og til jeg dør. At han var sjov på scenen, det vil jeg blæse på. Han var det bedste, det skønneste, det klogeste menneske, jeg nogensinde har mødt. Han var dejlig.

I dag nyder Ulla Pia at være mormor. Derfor har hun kun øring i venstre øre. Højre øre er nemlig blevet til "mormors nusse-øre".
Foto: Ricardo Ramirez

Prix i 1966. Men hun var ikke nervøs:

– Nej! For jeg var der ligesom ikke. Det var så uvirkeligt.

Vinder Grand Prix og bliver berømt

Allerede på selve vinderaftenen begynder den vilde jagt. Pressen forlader ikke Ulla Pia i tre døgn. De er med til nattefest. De er med, når mor skal have et kram. De er endda med, når hun går på toilettet. De spørger om alt: Om hun kan lide stegt lever, og hvad hun mener om verdenssituationen. Fra at være fuldstændig ukendt bliver hun pludselig en stjerne og kan ikke gå to meter uden at skulle skrive et hav af autografer.

have kunnet, indvender Bryggebladet:

– Ja, jeg kom til tiden, var altid ædru og kunne mine ting. Resten har været rent held. Jeg tror mere, at folk syntes, at jeg var lidt pudsigt og anderledes, fordi jeg sagde, hvad jeg mente. Det gjorde jeg også de steder, hvor jeg ikke skulle have gjort det.

Hun beskriver sig selv som værende meget kontant på scenen:

– Hvis der var larm i gaden, fik de et par på ørerne. Jeg bilder mig ind, at folk godt kan mærke, at jeg ikke lider af højrøvsbetændelse. Måske er det, fordi jeg kommer fra Bryggen. Det tror jeg. Når vi kom langt væk fra og kørte ind over Langebro, så sagde jeg altid til min chauffør: »Yes, nu er vi hjemme!«

jeg kom fra et arbejde i Brønderlev. Men gift, dét blev jeg.

Livet på landevejene

På turnéerne rundt omkring i landet gælder det om at være en af drengene.

Det er ligegyldigt, om man står med opsat hår og nedringet kjole. Hvis man ikke hjælper med at slæbe stortrommen, får man ingen respekt. I orkesterbilen fyger det med jokes, men Ulla Pia giver gutterne igen af samme skuffe:

– Jeg lod dem komme med hele salven – og så gav jeg dem igen med noget, der var dobbelt så slemt. Jeg var absolut en drengepige, og jeg har sat de største i Danmark på plads.

Fra hun var barn, optrådte hun på scenerne. I 1966 vandt hun det danske Melodi Grand Prix. Men under pop-divaens overflade gemmer der sig en jazzsangerindes hjerte og en uafrystelig tro på kærligheden.

Og meget alvorlig som person. Han og jeg sad altid om natten på hotelværelserne, efter at vi var færdige med at skabe os, og så sagde han: »Tante, lad os tale om livet«, forklarer hun.

– Han kaldte mig tante, fordi han ikke kunne finde ud af at pakke en kuffert. Hver morgen ringede han til mig og spurgte: »Tante, hvor er jeg i mit liv, hvor var vi i går, og hvor skal vi hen?«. Han var helt lost, hvorimod jeg jo var vant til livet på landevejene.

I det halve år på landevejen lærer Ulla Pia mange ting af Dirch Passer:

– Vi talte dybt. Han rådede mig blandt andet til aldrig at få børn. Det syntes jeg var fjollet og sagde, at dét råd kunne jeg i hvert fald ikke bruge til noget. »Jo«, svarede han. »Du må ikke få børn, fordi så bliver du ligesom mig. Når du er herude, vil du gerne være hjemme. Og når du er hjemme, har du dårlig samvittighed over, at du ikke er herude. Du bliver syg og dårlig af det«. På det tidspunkt havde han lille Josephine, som han elskede højt, siger Ulla Pia.

Men Ulla Pia vil have et barn. Hun var blevet skilt fra sin mand, da hun var 23, er nu 29 og har endnu ikke fået børn. I 1969 møder hun så sin kommende datter Karinas far og bliver gravid den 10. december i Ålborg.

– Datoen kender jeg helt præcis, for det var på turnéen med Dirch Passer. Nogle måneder var jeg ude at se Dirchs nye revy. Der stoppede han hele showet og gik frem på scenen og kiggede ned på mig og min mave og sagde: »Tante, du har ikke hørt efter i timen«.

Dirch Passer når at møde Karina én gang. Det er i Tivoli Revyen efter en af Dirchs forestillinger. Ulla Pia er gået bag scenen for at hilse på sin gamle ven.

– Dirch havde selvfølgelig været i bad, det store menneske, og står bare med sit håndklæde om sig, da han ser mig og Karina. Det var fuldstændigt som i en film. Han stoppede, kiggede på mig, kiggede ned på Karina, og så hans vante gang, som folk syntes var så sjov – jeg syntes den var tragisk – så kom han hen og sagde »Davs Karina, jeg hedder Dirch. Nå.. sådan ser du ud« og så begyndte han at græde, og jeg begyndte at græde.

– Jeg vidste, at jeg ikke ville komme til at se ham igen. Jeg var i tusind stykker indeni, da jeg gik derfra. Jeg sagde til min mor og Karina, at der ville ske noget væmmeligt snart. De kunne se, at jeg var rystet. To dage efter døde han.

Et smukt menneske

Dirch Passer er ikke den eneste, Ulla Pia har mistet.

– Jeg har mistet mange. De var jo betydeligt ældre end mig, selvom jeg bare tog dem for at være mine legekammerater. Men der er to, der er gået bort, som jeg aldrig vil komme mig over. Den ene er Dirch, og den anden er Arne Lamberth.

– Arne Lamberth var en gudsbenådet trompetspiller og komponerede musik. Han lærte mig at lytte. Når han lavede filmmusik, ville han have, at jeg fortalte, hvad der skete i filmen, når han spillede de forskellige passager

for mig. »Er det morgengry, er der nogen, som græder, hvad sker der?«.

– Hvis jeg ramte rigtigt, blev han som et lille barn og sagde: »Ja, den beholder vi«. Hvis jeg ramte forkert, lavede han en stor sort streg henover det. Så kunne den ikke bruges. Han var svensk og lavede harmonier på en anden måde, end danskere gjorde. Mellem tusind andre harmonier kan jeg altid genkende hans, og så er jeg pludselig oppe i hans

lignede endda hinanden. Begge mørke øjne og mørkt hår. I Sverige var der mange, der troede, at vi var far og datter. Der var næsten tyve år mellem os.

Forholdet udvikler sig til at være mere end arbejde. Men Arne Lamberth har fire børn, og da det hele bliver lidt for vidunderligt, vælger Ulla Pia at sige op, inden nogen kommer i klemme. Men hun har aldrig glemt ham: Han står som hendes livs kærlighed.

Men kunne man godt undgå,

på de skrå brædder eller pakker lakridsbånd – hvis dem, du elsker, ikke har det godt. Det kan ikke fungere, så bliver du syg og dårlig, og Dirch fik sgu ret:

–I 1972 fik jeg et nervesammenbrud. I dag kan jeg se, at det skyldtes en angst for at dø, før min datter var blevet voksen. Jeg savnede Karina så meget, at jeg var ved at blive vanvittig. Samtidig skulle jeg jo passe mit arbejde og forsørge dem, for der var ikke nogen far. Jeg havde sagt

menligning. Når du bliver meget ældre – og det må du tage mig på ordet på – så må du huske, at de færreste mennesker møder det, som rigtigt er kærlighed.

– Hvis du spørger folk på gaden, vil de glo åndssvagt og sige, ja ja, for det har de aldrig tænkt over. De har på et tidspunkt mødt en eller anden, og så er de blevet gift, og så går det hele op i, hvad er der i fjernsynet og hvad skal vi have til middag. Men det er de færreste, der virkelig har prøvet at elske, og hvis det sker, så sker det kun én gang og aldrig mere.

Ulla Pia tror simpelthen ikke, at man møder ægte kærlighed mere end én gang i livet:

– Og hvorfor skulle man så nøjes med det næstbedste? Jeg har taget en beslutning om, at det må blive solitude for mit vedkommende. Ikke at jeg er gået i kloster, men ikke noget med at bo sammen med og ikke noget med at rode i mit indre jeg. Det vil jeg gerne have lov til at beholde for mig selv. Der er ikke én, der har fået chancen. Og jeg har ikke savnet det.

– Da jeg sagde op hos Arne (Lamberth, red.), kunne jeg se, at han var mit livs kærlighed. Da besluttede jeg mig for, at resten af kærligheden i mit liv skulle gå til et barn, min mor og til mit barnebarn. Og sådan er det blevet. Jeg har så meget kærlighed i den lille skid. Det jeg kan give hende, får jeg tifold igen. Når jeg henter hende fra børnehaven, så render vi og synger og danser hele vejen hjem. I Charlottenlund! Er du rigtig klog? Men nu har folk jo vænnet sig til det.

– Vi ser ikke noget og hører ikke noget. »Mormor, syng!« Og så jазzer jeg: »Let me tell you about a boy I know« – og så danser vi derudaf. Hun er blevet hele mit gamle liv. For hun forstår sgu det, jeg siger. Al den glæde, hun giver mig. Bare jeg ikke har været der én dag, ringer hun og spørger, hvad jeg laver.

Lungen kollapser og Ulla Pia stopper som sanger

Tilbage i 1979. Ulla Pia er på turné og får pludselig stærke smerte. Hendes ene lunge er kollapsede. Kort derefter tager hun konsekvensen: Som 34-årig vælger hun at pensionere sig fra sit liv som sanger.

– Honestly, jeg tror ikke folk kunne høre det, men det kunne jeg. Efter en koncert sagde jeg farvel og tak for kampen. Jeg ville ikke være et ringvrag eller en skygge af mig selv.

Men der lå også noget andet i beslutningen: Ulla Pia glædede sig til, at datteren nu kunne lære sin mor at kende som andet end et billede i et ugeblad, og til at se tv om lørdagen.

– Da jeg var barn, havde jeg min mor hjemme. Satte jeg pris på det? Ja, det gjorde jeg. Nu skulle mit liv handle om, at jeg gav mit eget barn det samme.

Det lyder som om, du ikke fortryder noget som helst i dit liv, spørger Bryggebladet.

– Nej, det gør jeg ikke. Det er godt set, for det gør jeg faktisk ikke. Og jeg er så glad for, at mine barneord kom til at passe. At jeg ville gøre lige, hvad der passede mig, når det passede mig, så længe det ikke gik ud over nogen, slutter Ulla Pia Nielsen.

Ulla Pia blev født i Gunløsgade 7. Senere flyttede hun til det grå byggeri ved legepladsen. I dag bor hun i Egilsgade.
Foto: Ricardo Ramirez

hus i Sverige, og det sner, og der er ikke en nabo i 25 kilometers omkreds. Eller vi er gået ned til Holte Sø, hvor han også havde et hus, og det er regnvej, og vi går i vandet. Alle de ting kan jeg høre, når jeg hører hans arrangementer, siger Ulla Pia.

Arne Lamberth var kendt som en dame-charmør, og Ulla Pia syntes, at det var da fint, men det ville ikke blive med hende som Ofelia. Ved deres første møde – i Radiohusets kantine – var hun på ingen måde imponeret over ham.

– Men da jeg lærte mennesket Arne Lamberth at kende – og egentlig var han en skide flot fyr, det kunne jeg bare ikke få øje på – da så jeg, at han var et smukt menneske, og han lavede pragtfuld musik. Vi fik en god kemi og

at den slags blev offentliggjort af pressen, spørger Bryggebladet:

– Sladderpressen kom først i 1972. Derfor slap vi. Havde det været i dag, var den ikke gået. I 1972 havde Ole Damgaard været i Amerika og set, hvad det var. Da han kom hjem, var det slut med privatlivets fred. Indtil 1972 skrev man ikke om den slags. Man antydede det ikke engang.

Kærlighed og familie betyder alt i dag

– Det vigtigste i mit liv har altid været den private del. At jeg har været heldig at få lov til at lave det, jeg gerne ville, det er en guds lykke. Men du kan sgu ikke fungere nogen steder – og så er det ligegyldigt, om du står

til faren, at vi ventede barn. Det passede ham ikke. Så jeg sagde »Fint, dans ud af den dør og dans ikke ind igen, hvis det er det, du vil«.

Men Ulla Pia gik aldrig videre og stiftede mere familie.

– Karina har været meget efter mig og spurgt, hvorfor hun ikke fik søskende. Og så har jeg sagt: »Undskyld mig søde pige, kan du se en mand, som bor her?« Nej det kunne hun jo ikke. »Og hvad tror du mormor vil sige, hvis jeg kommer og afleverer tre børn, når jeg skal ud og synge?«.

– Desuden blev jeg nok en lidt sær kone. Des længere tid man er alene, des mere mærkelig bliver man, og des mere sammenligner man med det, man har haft. Alt andet falmer i den sam-